

[Landbrugsministeren.]

delsen af at den virker uheldigt; må vi også set fra et landbrugssynspunkt være interesseret i, at denne uheldige virkning ikke bliver større end nødvendigt. Jeg vil derfor advare imod, at man tilsår større areal med brødkorn til efteråret end hidtil. Gør man det, mener jeg jeg er i min gode ret til at hævde, at det betyder ikke, at man kan få mere ud af brødkornsordningen end på det nuværende grundlag.

Hvad angår maltbygekseporten og såsæd-eksporten, er jeg villig til at forhandle om en ordning. Jeg har ikke i dag taget et klart standpunkt dertil; min stilling afhænger af, hvilke problemer der bliver. Jeg kan ikke tiltræde det ærede medlem hr. H. C. Tofts skarpt formulerede angreb på bemyndigelsesloven. Jeg mener, paragraffen er nødvendig handelsmæssigt set. Med det forbehold, der er taget — det understreges i betænkningen, at det er undtagelsesvis — har vi fundet en form, som jeg tror den private handel inderst inde er tilfreds med.

Det ærede medlem hr. H. C. Toft rettede et angreb dels mod mig, dels mod bemyndigelsesloven. Noget af det, det ærede medlem fremførte, er direkte forkert, andet er delvis rigtigt. Den store forskel i denne karakteristik skal jeg overlade til det ærede medlem selv at definere. Det ærede medlem hr. H. C. Toft siger, at jeg har fået ikke én, men flere henvendelser om støtte i lighed med den fra A/S Dansk Dybfrost. Mig bekendt har jeg kun fået én henvendelse; denne henvendelse har vi forhandlet med den pågældende om, og det er med den pågældendes fulde indforståelse, sagen er stillet i bero, afventende forhandlinger med repræsentanter for det andet dybfrostelskab. Jeg har altså ført forhandlinger med de to selskaber, og den mand, jeg forhandlede med, hvis jeg ikke husker forkert — og det mener jeg ikke, havde jeg nær sagt jeg har nogen chance for, da der kun var den ene mand — var fuldt indforstået med, at hans ansøgning ventede, og på det tidspunkt, da han sagde at han ville have den fremmet, bad jeg om at få den fremmet på normal vis. Der er altså intet holdt tilbage her fra min side.

Hvad angår det andet, der er blevet fremført, at der har været tale om diskrimination over for det private dybfrostsel-

skab, så er det muligt — jeg siger udtrykkeligt, at det er muligt. Det er noget af det, jeg har forhandlet med de pågældende om, og når de ikke har fået svar fra mig, ved de udmærket, at det skyldes de forhandlinger, der stadig var i gang. De var i gang så vidt, at der faktisk var fastsat møder vistnok til den dag, vi lavede landbrugsforliget, eller dagen efter, møder, der af den grund ikke blev til noget. Jeg mener, jeg er i den bedste forståelse både med den private eksportør, som har søgt om tilskud, og med det private dybfrostelskab, som har anket over, at der skete diskrimination. Jeg siger udtrykkelig, at jeg ved ikke, om der er sket diskrimination, for undersøgelserne er ikke afsluttet, og de har heller ikke kunnet afsluttes; men jeg vil gerne sige, at er der sket diskrimination, vil det fra min side blive påtalt; det er ikke noget, jeg har praktiseret; det er ikke noget, jeg har givet tilladelse til.

Hvad angår spørgsmålet om anvendelse af midlerne i de forskellige fonds, kan jeg sige, at der til afsætningsrådet er udbetalt penge. Det er af dem, man siger nogle er anvendt til støtte for Dansk Dybfrost. Af kvægafgiftsfonden er der udbetalt 2 mill. kr., af svineafgiftsfonden 2 mill. kr., af hesteafgiftsfonden 50 000 kr. Det er alt sammen penge, der er udbetalt efter indstilling af kontaktudvalget, hvor som bekendt også de private er repræsenteret.

Angående anvendelsen af de 75 mill. kr. årlig kan jeg sige, at det er et beløb, der stilles til rådighed til fremme af landbrugets eksport, og det har man først og fremmest beregnet skulle være til gavn for landbruget. Jeg tror, det som hidtil kan lykkes at gennemføre et sådant eksportfremstød uden den diskrimination, man taler så meget om, men som i praksis ikke er påvist, i hvert fald næsten ikke i nævneværdigt omfang.

Lad mig så sige, selv om det kan blive trivielt at diskutere det samme hver gang, at det ærede medlem hr. H. C. Toft har ikke ret, når han siger, at jeg har overtrådt bemyndigelsesloven i 1958 — eller i 1959, hvornår det nu var vi fik ændringen, det var i hvert fald før den sidste ændring. Jeg sagde dengang, at jeg følte mig usikker med hensyn til, om jeg skulle have forhandlet med kontaktudvalget i den sag — rent juridisk tror jeg i og for sig ikke jeg havde